

Șoaptele copilăriei

Director: Prof. Staicu Ionelia
 Director adj: Prof. Crăciuneanu Ioana
 Tehnoredactor: Prof. Drossu Florina

Contribuții: Prof. Găgiu Mariana
 Prof. Puncioiu Ana
 Prof. Rădoi Dorin
 Pedagog Tatarici Mirela
 Prof. Marghidanu Irina

Prof. Oprea Mihaela
 Prof. Viorica Petrescu
 Prof. Drăgan Mariana
 Prof. Scrieciu Ana
 Și celelalte cadre didactice

APRILIE 2017

NUMARUL 11

SĂRBĂTORI DE POVESTE

Lumina lumii...

17. Și văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră.
 18. Și apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: *Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ.*
 19. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh,
 20. Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

Sfânta Evanghelie
 după Matei 28, 17-20

Hristos a Inviat!

Luna aceasta au fost multe evenimente. Atât de multe incat nu le putem cuprinde pe toate!

Intai Floriile, unde aproape fiecare familie a avut un sarbatorit, apoi Sfintele Pasti, excursia elevilor olimpici la disciplina Religie – faza pe sector in Moldova si Bucovina, expozitii, concursuri, activitati dedicate sarbatorilor si primaverii...

Vis implinit

- Viorița draga, pe unde ai umblat? Te așteptam de multa vreme pentru ca trebuie să întregim buchetul. S-au adunat cele mai frumoase fete, spuse Brândusica.

- Ei, zice Viorița, întinzându-se ușor către soare, parca vrand să se lase prinsă între razele aurii ca în mrejele unui vis frumos. Am stat mai mult decât și am dormitat sub plapuma albă și caldă de cristal. Și răsări timid din covorul de frunze moarte, ridicându-și continuu capul spre soarele stralucitor.

În jur, Zambiluta oferea parfum tuturor trecătorilor.

Un pui de iepure o zări pe Viorița și ar fi dorit să intre în vorbă cu ea, ca să o întrebe dacă este cumva bună de mâncat.

- E doar o fetiță plapandă, nu e de mâncat, îi spuse mama. Ea are atâta treabă! Împreună cu alte surate vor forma un buchet splendid, care va vesti primăvara... Și vor purta haine noi de sărbătoare, pentru că frumosul buchet se va îngana cu turturelele, cu fluturii, cu albinele, cu toate gășele pentru a saluta primăvara, dar și Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului.

Autor: Nistor David - semiinternat

Autor: Stefan Ana - semiinternat

- Mama! striga iepurasul cu mult entuziasm. Iată, a sosit și Albastrica! Este prezentă și Narcisa!

- Au sosit toate și se străduiesc să combine cele mai frumoase culori în buchet.

- Dar, mama, zise iepurasul, putem și noi să aducem bucurie și să cinștim pe Fiul Domnului, pentru că vom începe imediat să împletim un cos imens din nuiele, vom merge iute la prietenele noastre Agripina și Năstăsica și le vom ruga să ne daruiască ouă proaspete pentru a umple superbul cos. Doar este plin cuibarul lor. Dacă vor dori să ne dea, le vom vopsi îndată!

- Dar nu ne vom certa pentru alegerea culorilor.

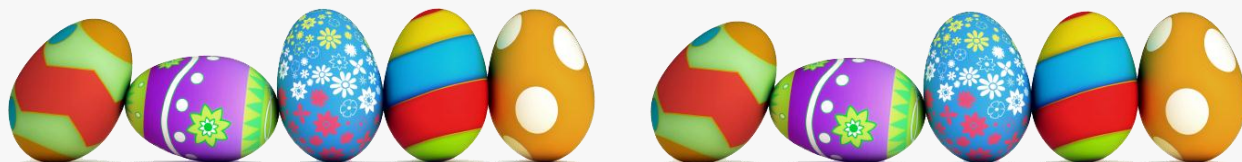
- Nicidecum! Sunt sigur că fiecare va alege culori vii, minunate. Cosul nostru va împodobi masa din biserică, alături de buchetul fetelor. Vom darui totul lui Iisus. Dar, mai întâi, vom avea grijă să așezăm în mijlocul fetelor pe minunata Floare a Paștelui, stralucitoare și cu miros înmiresmat, iar cupa ei de culoare alb-gălbui are o asemănare izbitoră cu Lumina Învierii.

- Mama, este adevărat că și ea cântă cu toată natura, în perioada Sărbătorilor Pascale, « Hristos a înviat! »? întrebă iepurasul.

- Desigur, tot îl cinștesc pe Iisus.

Dar parca această întrebare i-o pusese mamei sale Norica, o fetiță de șapte ani. Oare visase toate acestea, sau era aievea?

Pleoapele se ridicau ușor, somnoroase, iar sub greutatea lor ochii, două stelute vii, straluceau de bucurie. Vocea mamei o trezise pe Norica din frumosul vis.

- Haide, Nora! Trebuie sa plecăm catre biserica. Incepe în curând slujba. Florile din buchetul pe care l-ai pregătit sunt așa de vesele... Sa nu uiti nici cosul cu oua!

Visul Norei se contopea cu realitatea.

Asezându-le pe toate la icoana Domnului Iisus Hristos, Nora spuse :

- Doamne, ce bine-mi pare ca visele frumoase pot fi una cu realitatea! Ajuta-ma ca în viața sa mi se întâmple mereu asta! La fel și părinților mei!

Autori: copiii de la semiinternat

Iti marturisesc cu toata sinceritatea ca nicio multumire nu este deplina ca o constiinta impacata. Am cules pentru Tine acest buchet imens de flori, am impletit cu sarguinta cosul și am vopsit oua. Azi pot spune impacata « Hristos a Inviat! ».

În entuziasmul sau, Nora strigase cu voce tare. Din jur, sute de voci i-au raspuns:

- Adevarat a Inviat!

Visul Norei s-a implinit cu adevarat când din cos au luat primele oua cativa copii sarmani. Simtea ca daruia împreună cu Iisus.

Autor: Doamna pedagog Mirela Tatarici

Legenda florii “Regina Noptii”

Motto: Pentru cel mai bun prieten al meu, Ricky!

Se spune că, demult, nu chiar așa demult, trăia în Cățelandria, țara cățeilor, o vrăjitoare rea și nemiloasă.

Tot atunci, se spune că era o familie regală iubită de popor și adorabilă. Bobby, regele, un bichon havanez și regina sa, Princess, un pechinez. Ei aveau doi fii: Lucky și Ricky. Ricky era invidios pe frumusețea lui Lucky, așa că într-o zi l-a aruncat în fântâna din fața castelului, crezând că acesta s-a înecat, dar a fost salvat de o servitoare care venea să aducă apă.

- Ce să fac? Se întreba Ricky. Cum să scap de fratele meu odată pentru totdeauna? Asta e! Vrăjitoarea!

În vârful muntelui de aur, vrăjitoarea avea o vizuină unde prepara poțiuni magice și făcea tot felul de vrăji. Ea avea un glob de cleștar în care vedea tot.

- El e! Ricky! Cel care mă va ajuta să conduc Cățelandria în sfârșit!

La miezul nopții, își făcu bagajul și plecă pe munte. Ajuns acolo, îi spuse vrăjitoarei:

- Nu mai pot trăi alături de fratele meu! Vreau să îl ucizi!

- Dar totul are un preț... îi spuse vrăjitoarea.

- Ce vrei? Îți dau orice!

- Vreau nestemata de pe coroana tatălui tău! Cu ea voi putea prelua regatul.

- Sigur! Voi veni mâine seară.

Zis și făcut. Fură coroana de pe capul tatălui său și i-o duse vrăjitoarei. Când să i-o dea, Bobby strigă:

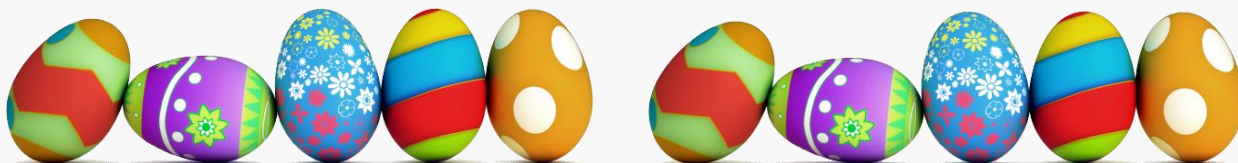
- Stop! Gărzi, prindeți-o!

Gărzile regelui alergară după vrăjitoare și într-un final au prins-o.

- Iau eu asta! Bobby luă bagheta și o rupse-n două. Atunci ea se preschimbă într-o floare albă, iar Ricky fu pedepsit timp de o lună.

În fiecare noapte, cei doi frați, acum reuniți, priveau la floarea albă, acum numită de către ei REGINA NOPTII.

***Autor: Banica Diana Ioana
Clasa a IV- a A***

Lumea lui Nicole

Motto: Cum spunea Aristotel: "Speranta este visul omului treaz"

Toti copiii sunt creativi, numai ca Nicole, o fata de 12 ani nu si-a putut pune ideile in practica . Era inca de la 6 ani in scaun cu rotile. Ei ii placeau foarte mult parcurile de distractii, chiar daca nu a avut parte de experienta de a se da pe un tobogan de 5 metri sau de a se juca in acele mingi imense ce plutesc pe apa. Ea facea schite cu tobogane, leagane , carusele si tot felul de lucruri .Visa la ziua in care isi va deschide un parc de distractii.

Timpul a trecut si fata a implinit 16 ani. Familia ei a trecut atunci printr-o situatie financiara nu prea buna. Nicole a crezut ca nu va mai ajunge niciodata sa isi deschida un parc, dar, dupa ce a trecut acea perioada, dorinta fetei ardea din ce in ce mai tare.

La 18 ani, dupa ce a terminat liceul, s-a angajat ca vanzatoare pentru a-si castiga singura banii, apoi s-a inscris la Facultatea de Sport caci...Ah ! Nu v-am spus ? Cand ea a implinit 16 ani, parintii i-au platit o operatie pentru a putea din nou sa mearga si de aceea familia ei a suferit o situatie financiara nu prea buna .

Dupa ce a terminat facultatea si si-a strans banii necesari , Nicole si-a deschis : nu unul, nu doua, ci trei parcuri de distractii !Toate s-au numit „Lumea lui Nicole” , deoarece acolo se afla tot ce isi dorise ea vreodata . Parintii si rudele au fost foarte entuziasmati asa ca au pus toti bani si au mai strans atat cat pentru inca 3 parcuri . Nicole nu vroia sa primeasca banii si i-a daruit pe toti (cu cativa pusi de ea) bisericilor, pentru ca Dumnezeu a ajutat-o sa se faca bine .

Oamenii, si mai ales copiii , s-au bucurat de „Lumea lui Nicole”. Parintii erau mandri, dar Nicole simtea ca ceva lipseste. Hmm...Nu dupa mult timp si-a dat seama ca acei copii bolnavi, cum a fost ea, nu se pot distra alaturi de ceilalti . La ce s-a gandit ? Sa nu spuneti ca nu stiti !Un spital !S-a hotarat sa deschida un spital !

Nicole si-a indeplinit visul si deschizand un spital a incercat sa ajute si la indeplinirea altor vise! Este o persoana ambitioasa si darnica, dar nu a incetat niciodata sa spere, caci speranta moare ultima .

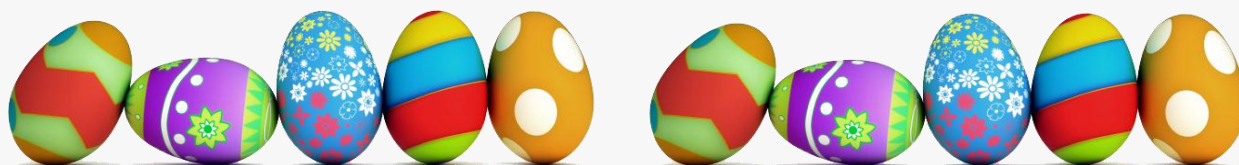
Autor: Banta Teodora, Clasa a IV-a A

București

În București m-am născut,
Aici am crescut.
Bucur l-a înființat
Iar noi l-am dezvoltat.
Aer curat are,
Dacă nu e poluare.
Flori, pomi, multă culoare
Aici toate sunt reale.

Oameni veseli și frumoși
Turiști mulți și curioși.
Eu acum v-am povestit
Despre orașul meu iubit.
Și, dacă v-a plăcut,
Eu vă mulțumesc mult.

**Autor: Mitrut Maria Margareta
Clasa a IV-a B**

Bucharest RUNNING CLUB si Flash interviuri dupa Cupa Tymbark

La inceputul lunii aprilie ASSG 143 (Asociatia Sportiva a Scolii Gimnaziale Nr 143) a raspuns afirmativ invitatiei organizatorilor Bucharest RUNNING CLUB de a participa la maratonul copiilor intr-o frumoasa zi de 2 aprilie in parcul Izvor.

Copiii care au participant au primit din partea organizatorilor la inceputul competitiei tricouri iar la finish medaliile castigatorilor.

Randul de sus de la dreapta la stanga : Alexia Iliescu, Albert Stanciu, Andreea Tanase si Melania Buyuker
Randul de jos de la dreapta la stanga: Maria Constantinescu, Nica Iustin, Tanase Andreea, Teodora Banta si Giulia Ifrim.

Cupa Tymbark – flash interviuri

Aura Badea (III B) debutanta in echipa scolii, clasata pe locul II sector la Cupa Tymbark 2016

R: Cum te-ai simtit in noua postura, cea de atacant al echipei feminine de fotbal a scolii, tinand cont ca de ceva timp cochetezi cu dansurile?

A.B: M-am simtit foarte bine in teren, chiar daca nu sunt inca familiarizata cu noile sarcini, cu toate acestea trecerea de la dansuri la fotbal imi pare usoara, la dansuri cat si la fotbal imi folosesc foarte multe picioarele.

R: Cum te intelegi in teren cat si in afara lui cu fetele din echipa, iti doresti sa mai cochetezi dupa aceasta experienta cu echipa scolii?

A.B: Cu fetele sunt colega de la gradinita, chiar daca acum suntem in clase diferite, ne intelegem foarte bine in timpul liber si colaboram la fel de bine si la echipa scolii.

R: Multumim frumos Aura si mult success pe viitor!

A.B: Multumesc si eu.

Cupa Tymbark – flash interviuri

Adriano Dobrogeanu, clasa (IV B), capitanul echipei masculine de fotbal din ciclul primar.

R: Adi, fata de colegii tai ai o experienta bogata in fotbal, chiar daca esti la o varsta destul de frageda, dar in ceea ce priveste echipa scolii esti debutant ca si ceilalti component ai echipei, cum vezi viitorul acestei echipe, tu anul viitor facand pasul la echipa mare(V-VIII)?

A.D: Da, sunt debutant in echipa scolii, dar experienta de la echipa de club, la care activez de aproximativ doi ani si jumatate m-a ajutat foarte mult in ultima competitie (Cupa Tymbark) si implicit mi-a fost destul de usor sa trec peste emotiile debutului, dar mi-a dat si impulsul de a-mi incuraja colegii din teren. Sunt convins ca anul viitor, actualii mei colegi, vor face o figura frumoasa la ONSS (Olimpiada Nationala a Sportului Scolar), avand in Robert Gherghe un jucator si un lider adevarat, eu incercand sa fac cu brio fata rogorilor echipei mari, chiar daca voi fi doar in clasa a V-a.

R: Multumim frumos, Adi si asteptam numai rezultate bune si foarte bune de la tine si colegi.

A.D: Multumesc frumos, sper si eu!

Urmeaza in numarul viitor flash-interviuri cu portarii ambelor echipe, Miruna Giugal, Ionut Ghita si capitanul fetelor, LIZI.

Autor: Prof. Dorinel Rădoi

Aventura căpșunelor

Familia Căpșună a plecat în excursie la munte, purtată de un vânt călduț de primăvară, într-un coșuleț cu merinde. Această familie este formată din trei membri: Mama Căpșună, Tatăl Căpșună și Căpșunica. Ea este foarte entuziasmată că va merge la munte.

Au ajuns. Peste tot erau cabane, iar familia Căpșună a ales una mică, în care să stea până mâine. În cabana lor au întâlnit o leaia, cu doi puii. Căpșunica s-a speriat când le-a văzut.

- Am nevoie de ajutor!
- Cine a vorbit?
- Eu, leaia! Am nevoie de un pământ nou și să fiu udată.

Tatăl Căpșună a pus pământ nou, iar mama și fiica au udat leaia și pe puii ei.

Lalelele i-au mulțumit familiei Căpșună și au lăsat-o să doarmă pe frunzele lor.

Căpșunile au adormit fericite, pentru că făcuseră o faptă bună...până când au fost mâncate cu poftă de cea care le-a purtat în haioasa aventură, autoarea poveștii.

Morala: După faptă și răsplată!

*Autor: Lazar Sophia Gabriela
Clasa a II-a B*

Zana Buna a copilariei mele

Motto: „O sfântă din icoane cu fața zâmbitoare,
Cu ochii de cărbune, cu părul ca de nea,
De-o bunătate rară, cu inima deschisă,
Curată ca și crinul. Așa-i bunica mea.”

Nicolae Labiș

Din negura uitării, îmi apare în fața ochilor chipul ei: înaltă, uscățivă, cu fața brăzdată de trecerea vremii, cu privirea caldă a ochilor ei căprui, cu părul nins de argintul timpului.

Simt și acum dragostea și ocrotirea ei, mângâierea ușoară a mâinilor aspre de atâta muncă și zâmbetul unic cu care mă întâmpina când intram pe poarta ogrăzii întorcându-mă de la școală sau de la joacă. Ea mi-a condus pașii în lumea fascinantă a copilăriei. Ea m-a făcut să simt ce înseamnă liniștea, siguranța, ocrotirea, certitudinea că nu ești niciodată singur, căldura sufletească, existența într-o ambianță luminoasă și fermecătoare, cea a familiei, un tărâm de pace și de împlinire, unde domnește numai dragostea.

Mai presus de toate, era însă hărnicia ei, căci n-avea pic de odihnă ziua întreagă. Îngrijea casa, gătea bucate grozave al căror miros îl simt ademenitor și acum, spăla, călca, iar în puținele momente de răgaz, ne spunea povești.

Dar vorba ei, vorba ei blândă, cuvântul ei îmbelșugat erau fermecătoare. Se adunau în ea dulceața rostirii și înțelepciunea unui neam întreg. Ea depăna amintiri, îmi istorisea întâmplări și aș fi ascultat-o la nesfârșit. Ce clipe minunate!

Așa s-a întipărit în mintea și sufletul meu chipul bunicii: o întrupare a perfecțiunii, a bunătății sufletești, a trudei continue, a hărniciei, o adevărată minune – minunea copilăriei mele!

Autor: Barzu Daniel Alexandru
Clasa a IV-a B

Motto: „Ortogramele amuzante”

Papă tot (într-o)

Într-o zi de primăvara
Mă plimb și eu prin poiană.
Culeg niște ciupercuțe
Că îmi cere tata,
Culeg și niște frăguțe
Că îmi cere mama.
Când ajung și eu acasă,
Ia uitați ce e pe masă,
Un bilet pe care scrie
“Să papi tot din farfurie”.

Cana (va, cea, la)

Azi am făcut o prostie,
O mare, mare porcărie.
Am spart cana mamei,
Cea de la mama soacrei.
Ce se va întâmpla?
Oare mă va certa?
-Fiule, eu nu te cert!
Greșeli se mai întâmplă.
Eu o să te iert!

Printul și prințesa (cea, mai, m-ai)

Tu m-ai inspirat,
Și pe toți ai ajutat
Să picteze un portret
Cu chipul tău perfect.
Tu, Prințesă, ești,
Cea mai frumoasă din povești!
Lasă-mă să-ți dau în dar,
Un pupic și-o îmbrățișare,
Să-ți aduci aminte iar.
De Prințul din Pădurea Mare.

Autor: Ficleanu Delia Stefania
Clasa a IV-a B

Lumina pentru suflet

Adesea am simțit în suflet lumina... Am simțit-o din nou acum, în luna cireșilor în floare, când după ce am participat la olimpiada de religie ni s-a oferit copiilor premianți din sectorul 5 posibilitatea de a cunoaște o zonă dintre cele mai puternic închegate în credință-BUCOVINA.

Iată-ne la drum!

Dimineață, 21 aprilie 2017, Parcul Sebastian. Patru autocare erau în așteptare... Vreme cu totul nepotrivită unei luni de mijloc de primăvară- ninsoare. Canalele de știri anunțau cod galben de ninsori sau drumuri înzăpezite. Cu nădejde în Dumnezeu am pornit cu toții la drum.

Fiind un traseu destul de lung care a durat peste 6 ore, în prima zi am putut vizita doar Casa Memorială Ion Creangă, loc atât de familiar mie din cărțile cu Nică. Se simțea parcă, răzbătând peste timp, lipsa de grijă a copilului care avea toată natura prietenă în faptele sale cele mai năstrușnice- furatul cireșelor, scăldatul, furatul pupezei, fuga prin păpușoi, uratul de Anul Nou etc. M-au încercat momente în care mă vedeam eu copilărintă în lumea satului de acolo și m-am simțit profund emoționat mai ales că lângă casă era amenajat un parc în care, cu ajutorul figurinelor împăiate, erau ilustrate scene din povești. Prima zi a fost așadar una în care am interiorizat emoțiile datorate întâlnirii, pe o undă nevăzută, cu marele scriitor.

Seara, la cazare, am legat prietenii cu colegi de la alte școli din București.

A doua zi am pornit către cocoșele înalte ale Bucovinei, troienite de zăpada care, de câteva ori, nu ne-a dat voie să coborâm din autocar. Am vizitat mănăstirea Sucevița unde m-a impresionat pictura exterioară reprezentând SCARA RAIULUI. Locul și pictura m-au făcut să gândesc profund la faptele mele și la treapta la care aș dori să ajung cândva...

A urmat Moldovița, mănăstire cu aspect de cetate unde gândul mi s-a dus către strămoșii noștri care, pentru apărarea pământului românesc, se rugau aici lui Dumnezeu pentru neam și țară.

Nu ne-am oprit, ci am vizitat mănăstirea Văratec, cea mai mare mănăstire de maici din țară, loc situat la poalele munților, în comuna Agapia.

Am ajuns la Voroneț-așa zisa Capelă Sixtină a Estului, ctitorită de același domnitor dăruit nouă de Dumnezeu spre a fi de urmat în credință și vitejie de tot românul. Uimitor mi s-a părut faptul că acest lăcaș de cult a fost ridicat în numai trei luni și trei săptămâni. Voronețul este inclus în patrimoniul mondial UNESCO. Copleșit de picturile în dominanta albastrului de Voroneț, am simțit în suflet lumina caldă venită din ceruri.

Bucuria m-a cuprins din nou și am purtat această bucurie de-a lungul întregii zile, în locurile de rugăciune de la alte mănăstiri locale.

Seara, la culcare, în minte mi s-au activat impresiile de peste zi și am vorbit cu colegii de cameră despre premiul „Mărul de Aur”, aflat în incinta Mănăstirii Moldovița, acordat de Federația Internațională a Ziariștilor și de asemenea, despre picturile exterioare ale mănăstirilor, lucru pe care nu-l mai văzusem până aici.

Am aflat că fiecare dintre mănăstiri are o culoare specifică: Voroneț-albastru; Moldovița-galben-auriu; Sucevița-roșu.

A treia și ultima zi am trecut pe la Casa Memorială Ciprian Porumbescu. Muzeul cu lucrările și instrumentele sale era amenajat într-o casă de boieri, casa natală a compozitorului fiind la 500m departare de acesta.

Aici se găseau poze cu sora și părinții săi, casa fiind mică, cu puține încăperi. Bine-nțeles că m-a mișcat faptul că dintr-un loc atât de mărunț s-a ridicat un om atât de mare.

Cum Bucovina înseamnă credință, tradiție și folclor, am vizitat și Muzeul Popa unde ghid ne-a fost chiar fiul lui Ion Popa, care ne-a povestit cum tatăl său a colecționat obiecte vechi țărănești și

măști populare pentru a nu se pierde acele comori ale românului de altădată. Am fost uimit să văd aici un radio și un fier de călcat ca la bunicii mei.

Drumul de întoarcere către casă a fost unul în care am simțit odată cu oboseala călătoriei, linistea sufletească și lumina credinței.

Autor: Imireanu Mario-Theodor, Clasa a VII-a B

A venit primăvara...

A venit primăvara și parca totul începe să prindă culoare.

Plaiurile surprind câteva raze aurii. Din belșugul verde zboară gândăcei de tot felul.

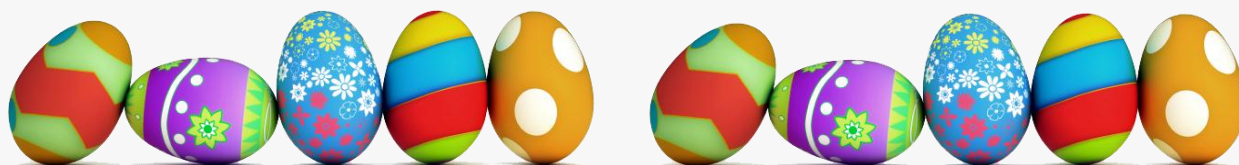
S-a dus zăpada, iar câmpia din jurul casei bunicii s-a trezit la viață. Uneori zăresc mici ghemuri de blană fericite. Eu stau și privesc totul; este mirific, soarele strălucește printre pâlcurile de nori pufoși. Este dimineață și este liniște, se aud greierașii. Își cântă balada de toate zilele. Rândunica cea voioasă taie-n lung zbor, raza mingii de foc, apoi se așază pe un copac în floare. Un vânticel dulce îmi face părul să o ia în toate direcțiile. Încep să râd. Și atunci mă gândesc cât sunt de fericită!

Brusc, visul se rupe, mă trezesc din pat și văd câmpia verde. Mici clopoței albi ca zăpada se văd în zare. Este totul ca în visul meu, razele calde, iepurașii, rândunica, greierii și balada lor...

După lună va răsări soarele, iar soarele este primăvara din sufletul meu.

Natura ne încântă pe noi, dar noi pe ea? Îmi doresc să o descopăr pentru că este minunată, chiar și într-un vis, chiar și de la geamul camerei mele.

**Autor: Bosenco Anda
Clasa a V-a C**

PROIECTELE INTERDISCIPLINARE EXTRAȘCOLARE- BUCURIA COPIILOR NOȘTRI

A învăța cu bucurie- iată secretul unei învățări temeinice.

Oare ce-i bucură pe copiii noștri la școală? Cu siguranță, în primul rând, că intră într-un spațiu plin de copii unde explorează lumi noi aduse în fața ochilor lor prin cadrele didactice, că sunt responsabilizați în a îndeplini anumite sarcini școlare, că participă la evenimente șolare și extrascolare, că munca lor este recunoscută., că...

Toate aceste bucurii și poate multe altele prind viață cel mai ușor în activitățile de tip PROIECT EDUCAȚIONAL INTERDISCIPLINAR.

Gândit în termeni de plăcere, implicare, activism, dobândire de priceperi și deprinderi, dezvoltare personală, proiectul PASTEL-DIALOGURI COLORATE a pus și pune în valoare potențialul creativ al copiilor. Aici copiii mici și mari lucrează împreună și astfel se creează prietenii legate de pasiuni comune, aici copiii își construiesc motivat învățarea și cunoașterea, aici copiii sunt apreciați nu numai în grupul școlar al clasei ci și dincolo de acesta, aici copiii, învățând, exersând și făcând, își conturează poate primii pași spre viitorul profesional.

Eforturile cadrelor didactice implicate și munca uneori dificilă din spatele desfășurării unui astfel de proiect dispar în fața chipurilor senine, luminoase, bucuroase ale copiilor care își văd lucrările expuse, apreciate și chiar certificate prin acordarea de premii și diplome.

Așadar, bucuria cu care copiii noștri învață prin intermediul proiectelor de acest fel „obligă” cadrele didactice în a le oferi aceste oportunități.

Suntem bucuroase și noi, cadrele didactice implicate în proiectul “ PASTEL-DIALOGURI COLORATE” că putem oferi copiilor noștri un cadru mai larg de accesare la cunoaștere și prin aceasta, de conturare a unui viitor bazat pe pasiune.

Fiind un proiect desfășurat în parteneriat cu școli din alte regiuni geografice și cu Muzeul Național al Satului :Dimitrie Gusti”- București, proiectul a pus și pune bazele deschiderii reale către lumea din afara școlii și mai ales a unor experiențe marcante în preajma unor artiști plastici renumiți. A învăța arta autentică de la meșteri populari, înseamnă a te întâlni cu trecutul, prezentul și viitorul neamului românesc.

Proiectul de față prezent, țintește viitorul. Scopul fiind unul de clădire a profesiei încă de pe băncile școlii, desfășurarea lui nu poate să aducă decât bucurie în rândul copiilor care visează să ajungă...

Prin bucuria de a învăța, spre bucuria de a ajunge- iată deviza proiectului nostru.

Cadre didactice implicate: **coordonatori:** director-**STAICU IONELIA**

prof. învă. primar: **OPREA MIHAELA**

echipa proiectului școlii aplicant- Șc. Gimn . Nr. 143:

STAICU IONELIA, OPREA MIHAELA, SCRIECIU ANA, SVÂRLEFUS TASIEA, ANTON LAVINIA, IONIȚĂ DANIELA, MARGHIDANU IRINA, GRĂDINARU IRINA, PETESCU VIORICA, SUBȚIRICĂ NEACȘA, SINCA MARIA, ION ELENA, DRĂGAN MARIANA, ISPAS ANA MARIA, JELESCU SILVIA, MOISE NELA, DECU FLORENȚA, TATARICI MIRELA, AVRAM CRINA, MIHALCEA ADINA.

PROIECT EDUCAȚIONAL INTERDISCIPLINAR PROPUS ȘI APROBAT CAERI-2016

Motto: „Noi știm ce suntem, dar nu știm ce putem deveni.” (Hamlet)

SCOPUL PROIECTULUI:

Dezvoltarea capacităților de exprimare artistică în vederea orientării școlare și profesionale.

OBIECTIVE:

- Familiarizarea cu spațiul informativ și practic al artelor vizuale
- Dezvoltarea aptitudinilor artistice, a creativității, a gustului estetic și a simțului apartenenței la tradiția românească
- Formarea și dezvoltarea capacității de lucru în grup
- Dezvoltarea limbajului și a comunicării

GRUPULUI ȚINTĂ: elevii din învățământul preuniversitar ai școlilor partener

BENEFICIARII DIRECTI ȘI INDIRECTI: elevii învățământului preuniversitar, cadrele didactice, părinții, comunitatea

PARTENERI:

MUZEUL NAȚIONAL AL SATULUI „DIMITRIE GUSTI”-BUCUREȘTI

LICEUL „SIMION STOLNICU” ORAȘ COMARNIC-PRAHOVA

SCURTĂ DESCRIERE A PROIECTULUI:

Proiectul se încadrează în domeniul cultural artistic-arte vizuale de tip expoziție.

Pe parcursul întregului an școlar s-au desfășurat activități care au vizat exprimarea prin artă, iar la finalul fiecărui an școlar s-au realizat spații expoziționale în școală.

În cadrul expozițiilor, elevii au susținut momente artistice pregătite în conformitate cu tema activității.

Au fost desfășurate workshop-uri la Muzeul Național al Satului, elevii învățând tainele artei autentice de la artiști plastici renumiți.

La finalul anului școlar a avut loc diseminarea proiectului. Beneficiile aduse celor implicați (elevi, cadre didactice, comunitate) au contribuit la organizarea celei de-a doua ediții pentru anul școlar 2016-2017, activitățile fiind în curs de desfășurare.

ACTIVITĂȚI DIN CADRUL PROIECTULUI:

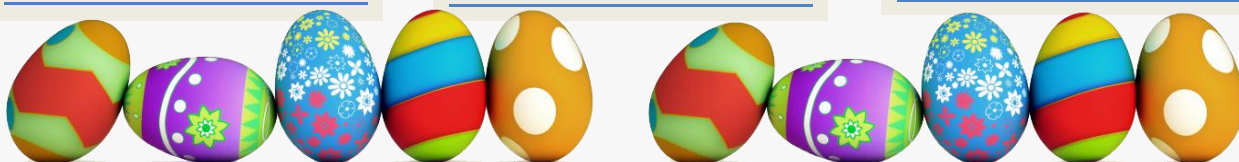
EXPOZIȚIE “DE VORBĂ CU TOAMNA”

WORKSHOP: “DE VORBĂ CU IARNA”

ȘEZĂTOARE: “DE VORBĂ CU PRIMĂVARA”

VERNISAJ: „OUĂ ÎNCONDEIATE ȘI DIALOGURI COLORATE”

Autor: : Prof. înv. primar- Oprea Mihaela

Mărite Geniu

Am așteptat mult timp pentru a-ți scrie, iar în acest moment mă întreb: oare cui scriu?

Poate că "poetului nostru nepereche", poate autorului lui "Ce te legeni...". Poate că geniului Eminescu sau poate, pur și simplu, vechiului meu prieten, Eminescu.

Cu siguranță nu mă cunoști pentru că am trăit în epoci diferite, dar opera ta e unică, perfectă.

Nu mi-a dăruit Dumnezeu atâta har și nu știu dacă felul meu de a-ți aprecia poveștile va fi la înălțimea ta. M-ai făcut să visez, să iubesc natura, să-mi pară cântecul izvoarelor doina, să mi se pară câmpul cu flori port al zânelor și albastrul lacului limpede ca și cerul senin.

Știu că fiecărui om îi este dat la naștere, dintre toate, "Luceafărul". Păcat că acesta a strălucit atât de puțin pe cerul literaturii române.

Îți mulțumesc, scumpe poet, că ne-ai oferit puritatea sentimentelor tale!

Si-ți mulțumim că răsari în fiecare zi în sufletele noastre tinere pentru a ne călăuzi speranțele!

Cu fruntea plecată cu respect și admirație, mă înclin în fața ta, mărite Geniu

Autor: Oprea Antonio, Clasa a IV -a B

Necazul porumbelului

Motto: „Nu e încă piedică peste care nu poți trece când vrei cu tot dinadinsul”

Într-o zi, bunica Ericăi a găsit un cuib de porumbei. Înăuntru a văzut o mămică porumbel împreună cu puiul ei.

Următoarea zi, ea s-a dus la bunica ei și, când s-a uitat în cuib, a văzut că puiul avea o aripioară ruptă. Bunica ei îi spune apoi:

- Acest puișor s-a născut cu aripioara ruptă !

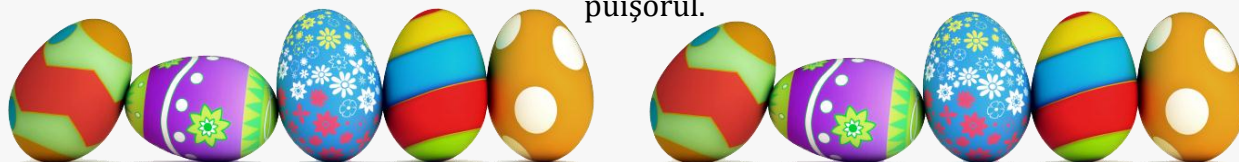
- Ce păcat ! spuse Erica .

După puțin timp bunica și Erica, au aflat că porumbelul și mama sa pot vorbi. Erica s-a speriat , dar bunica știa deja că animalele pot vorbi cu grai omenesc .A auzit-o într-o zi pe pisicuța ei vorbind cu papagalul Coco despre cât de bună este mâncarea pe care o primesc .

Pe la începutul verii, când puiul de porumbel împlinise un an, mama lui s-a gândit, că, dacă l-ar încuraja pe pui, ar putea reuși să zboare .

- Ce zici, să încerci să zbori ?

- Tu știi că nu pot zbura, nu? răspunse puișorul.

- Eu cred că, dacă ai încredere în tine, poți reuși orice îți propui! zise foarte sigură pe ea mama lui.

Puișorul neavând încredere în vorbele mamei lui, nu crezu o clipă că poate reuși să zboare. Dacă el ar fi crezut în ce spune mama lui, ar fi zburat deja .

Zilele trecură , iar puișorul se plictisi să nu participe deloc la jocurile pe care le jucau alți porumbei, așa că se gândi că trebuie să încerce orice, pentru a putea zbura. El a crezut până la urmă în vorbele mamei sale și, cu ajutorul ei, al Ericăi și al bunicii, a reușit să se ridice puțin de pe sol. Pentru el era cea mai frumoasă zi din lume .

După o săptămână, puiul chiar a putut zbura complet. De aceea, imediat i-a spus mamei :

- Ai avut mare dreptate, mamă, scuze că nu te-am ascultat! Chiar poți face orice dacă crezi în tine!

Apoi puiul de porumbel a zburat cu drag alături de ceilalți porumbei. De fericire, el chiar nu mai vroia să atingă pământul.

Așa a înțeles puișorul de porumbel câte lucruri poți face dacă crezi în tine .

Autor: Ifrim Giulia, Clasa a IV -a A

Aventurile prințesei Iliris

A fost odată ca niciodată o prințesă care era foarte frumoasă. Ea se numea Iliris.

Iliris avea puterea de a vorbi cu animalele. Tatăl ei nu mai știa ce prinți să mai invite la palat deoarece prințesa știa că prinții doar se prefac.

Într-o zi a venit un țăran. Prințesa i-a cerut tatălui său să se căsătorească cu țăranul din acea zi. Tatăl nu a fost de acord cu fiica lui. Dar prințesa avea un cal cu aripi.

Prințesa a zburat cu el când tatăl ei dormea. Ea își dorea să ajungă la casa țăranului, dar au avut un obstacol. S-au întâlnit cu o vrăjitoare. Prințesa a întrebat-o dacă știe despre țăranul care venise la palat.

- Eu? zise ea. Știu despre acest țăran. L-am transformat în stană de piatră.

Vrăjitoarea a întrebat-o dacă nu-i dă o licoare din apă de cristal și floarea adevărului.

- Bine, mulțumesc! spuse aceasta.

Și au plecat mai departe. Pe drum s-au întâlnit cu un păun.

Când păunul a văzut-o pe prințesa Iliris, a întrebat-o unde merg.

Prințesa i-a răspuns:

- N-ai auzit?

- Eu caut apă de cristal! Și floarea adevărului!

- Pentru ce? Să fii bogată?

- Nu! Nu! Le caut pentru, pentru...

- Lasă-mă să ghicesc! Ca să-l ajuți pe țăran! Hai să mergem!

Merg ce merg, găsesc apă din cristal! Lângă floarea adevărului!

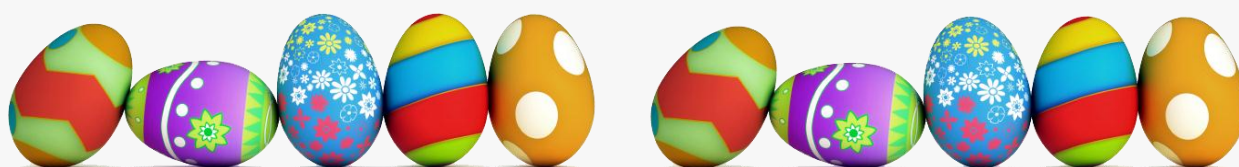
- Iată-le!

Prințesa a făcut licoarea și i-a dat-o țăranului.

Țăranul s-a vindecat pe dată. Prințesa și țăranul s-au dus la palat unde au făcut o nuntă mare și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Sfârșit.

Autor: Iulia Margidanu, Clasa a III -a B

Aventurile lui Teodor – Episodul 3

Este 8 aprilie 2017. Sambata lui Lazar si ajunul Floriilor. Teodor se afla in centrul Bucurestiului, hotarat sa aleaga cadoul potrivit pentru bunica lui, pe care o cheama Lacramioara. Cadoul trebuie sa fie delicat si totusi puternic, precum bunica lui. Stie ce ii va oferi: a vazut in vitrina unui magazin de produse traditionale o casuta batraneasca in miniatura. Exact asa isi inchipuia el ca arata casa bunicii lui cand aceasta era o copila, mai ales ca bunica povestea adeseori despre prispa pe care o fura somnul in serile calde ale verii. A cumparat-o cu mult drag si a inpachetat-o cu grija. Apoi, cu sacosica in mana, a mers sa se spovedeasca. Maina, de Intrarea Domnului in Ierusalim sau Florii se va impartasi.

Dupa ce s-a spovedit amanuntit, a ajuns acasa. A mancat cartofi la cuptor cu salata verde, apoi a inceput sa isi ajute mama la treaba. Au facut impreuna o negresa de post, ca sa o daruiasca bunicii, dar au si curatat peste pentru a doua zi, cand este dezlegare. Icrele le-au preparat cu ceapa tocata marunt si le-au pus in borcanase.

Ziua de Florii a fost extraordinara. Toata familia a fost la biserica. Teodor s-a impartasit, toata familia s-a miruit la sfarsit, apoi au plecat la bunici. Bunica a fost impresionata pana la lacrimi de cadoul copilului : casuta miniaturala din lemn i-a trezit amintiri vii despre copilaria ei. Acum nu isi mai vedea copiii si nepotul, ci, printre lacrimi, pe tatal ei cu barba mare si chipul bland si muncit aducandu-i un buchet de lacramioare :

« Uite, draga tatii, un buchet de flori frumoase ca numele tau. Sa ramai toata viata curata si sensibil ca ele ! »

Si ea asa a fost toata viata : un balsam pentru toti cei care o cunosteau. Teodor o iubea atat de mult pe bunica lui incat se intelegeau din priviri.

Dupa ce bunica a fost felicitata de toti membrii familiei, au plecat sa faca un gratar cu peste in gradina. Cat timp carbunii sfaraiau, aperitivul cu icre a fost savurat impreuna cu rosii proaspete si ardei gras. Linistea naturii era atat de molipsitoare ! Timpul parca se oprise in loc. Soarele cald le mangaia obrazii albiti de zapada iernii abia trecute.

Spre seara, au mers la Manastirea Samurcasesti, cea mai apropiata de ei, si au ascultat cu atentie prima Denie. Toata saptamana, Teodor a mers seara de seara la biserica si s-a rugat la toate deniile ca toti oamenii sa simta suferinta lui Iisus asa cum a simtit-o Maica Domnului. Joi seara, in Saptamana Patimirilor, statea in genunchi cu o lumanare in mana cand a fost scoasa crucea Mantuitorului Hristos din Sfantul Altar in mijlocul bisericii. Vineri, a trecut pe sub Sfantul Epitaf, a cantat Prohodul Domnului, apoi a inconjurat biserica impreuna cu toti ceilalti oameni din parohie. Il simtea pe Iisus asa de aproape, chiar in inima lui. Simtea durerea Maicii Sale si a ucenicilor iubiti...

A trecut si Sambata Mare, sambata tacerii, a reculegerii, caci Iisus era in mormant cu Trupul. Seara, Teodor s-a imbracat cu haine curate si calduroase, caci afara nu erau decat vreo 3-4 grade Celsius. A plecat aproape de ora 11 spre biserica, dorind sa aiba timp sa se inchine la toate icoanele. Mergea pe marginea strazii cand a vazut un om cazut, aproape de sant. Primul gand a fost : ce se va intampla cu acest om daca mai ramane sub cerul liber inca vreo cateva ore, pana dimineata, cand e asa de frig ? Daca ii este rau ? Ce sa faca ?

Teodor a sunat imediat la salvare. A dat detalii despre locul unde se afla si i s-a spus sa ramana langa persoana cazuta langa drum ca sa ii indrume pe salvatori. Au trecut vreo 20 de minute pana cand ambulanta a ajuns. Au coborat cu mare viteza si i-au luat pulsul omului ranit. Era slab si neregulat. I-au facut niste perfuzii, l-au urcat in ambulanta, l-au stabilizat, apoi au plecat spre spital. Inainte de a demara soferul ambulantei, medicul i-a multumit lui Teodor. Omul salvat era bolnav de inima si uitase sa isi ia pastila in acea seara. Fara ajutorul copilului, acel bolnav ar fi murit cu siguranta.

Teodor a plecat mai departe, spre biserica. Era aproape miezul noptii. Lumea se stransese in numar atat de mare incat abia a putut sa intre in curtea bisericii. I se parea ciudat, pana acum fusese mereu in biserica atunci cand lumea lua lumina. S-a stins lumina si preotul a iesit : « Veniti de luati lumina ! ». Si toti au luat lumina, cantand « Hristos a inviat din morti, cu moartea pe moarte calcand, si celor din morminte, viata daruindu-le ». Inima lui Teodor canta. I s-a parut cea mai frumoasa slujba, printre oamenii din curtea bisericii. Nu mai simtea nici frigul, nici oboseala, ci totul se luminase in sufletul si in viata lui. Acum stia : el ii va urma Domnului Iisus Hristos ca medic, de acum va fi si el un bun samarinean. Aceasta era menirea lui : sa ii ajute pe toti, fara nicio deosebire, asa cum Domnul Hristos are grija de toata lumea Sa...

Autor: Prof. Religie Florina Drossu

